Annus XX - Vol. XX 1 Martii 1928 Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Modus vivendi inter Sanctam Sedem et Rempublicam Cecoslovacham, p. 65.

Acta Pii PP. XI: Litterae Apostolicae, p. 67 - Epistolae, p. 70.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii:* I. Dubia de competentia in causis matrimonialibus, p. 75. II. Decretum. Damnatur opus cui titulus «Le "Danger,, de l'Action Française», p. 76 - *S. C. Consistorialis:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 76. II. Designationes pro appellatione, p. 77 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Provisio Ecclesiae, p. 78 - *S. C. de Disciplina Sacramentorum:* I. Montisregalis. De confessione et Communione fidelium quoties infirmis administratur, p. 79. II. Romana et aliarum. Communionis infirmorum, p. 81 - *S. C. Concilii:* I. Blesen. Missae pro populo, p. 84 - *S. C. Rituum:* I. Anicien. Decretum super virtutibus in causa Fr. Benildis, p. 87. II. Dubia circa Orationem Ssmi Sacramenti in Missa, p. 90.

Diarium Romanae Curiae: S. Congregazione dei Riti: Congregazioni Ordinaria e Preparatoria - Segreteria di Stato: Nomine. Onorificenze - Maggiordomato: Nomine - Necrologio, pp. 92-96.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XX, n. 3 - 1 Martii 1928)

PAG.

Modus vivendi inter Sanctam Sedem et Rempublicam Cecoslovacham 65

ACTA PII PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Expedit, et Romanorum Pontificum.* - Distracto territorio e vicariatibus de Ouagadougou et de Bamako erigitur praefectura apostolica de Bobo-Dioulasso in Africa septentrionali. - *15 Dec. 1927* . 67

II. *Decessores Nostri.* - Abolito magno Magisterio Ordinis Equestris Sancti Sepulchri, Opus a Praeservatione Fidei in Locis Sanctis atque Ordo Equestris S. Sepulchri uniuntur sub unico regimine Patriarchae Hierosolymitani pro tempore, rectoris atque administratoris perpetui eiusdem Ordinis. - *6 Ianuarii 1928* 68

EPISTOLAE

I. *Cum experiundo.* - Ad egregium virum Guilelmum Kaiser, doctorem, ceterosque de consilio viris conventui catholicorum ex Germania universa Tremoniae apparando. - *28 Augusti 1927* 70

II. *Paterno sane animo.* - Ad Eminum P. D. Gustavum, tit. S. Marci, S. R. E. Presb. Card. Piffl, Archiepiscopum Vindobonensem, et RR. PP. DD. Archiepiscopum Salisburgensem ceterosque Austriae Episcopos: litteris respondet de communi conventu datis. - *10 Novembris 1927*. . . 72

III. *Quam praecellenti.* - Ad Eminum P. D. Ioannem Baptistam, tit. Sanctae Mariae Transpontinae, S. R. E. Presb. Card. Nasalli Rocca, Archiepiscopum Bononiensem: quem legatum mittit Forum Livii ad solemnia sacra Iconis B. M. V. «ab Igne». *21 Ianuarii 1928* 73

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

I. Dubia de competentia in causis matrimonialibus. - *27 Ianuarii 1928* 75

II. Decretum. Damnatur opus cui titulus «Le "Danger" de l'Action Française». - *3 Februarii 1928*. 76

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Provisio Ecclesiarum 76

II. Designationes Ordinariorum pro appellatione in secundo gradu. - *24 Ian. 1928* 77

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Provisio Ecclesiae 78

S. CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

I. *Montis Regalis in Pedemonte.* - Utrum peragi sacramentalis confessio possit et S. Communio suscipi a fidelibus, quoties Eucharistia infirmis administratur. - *5 Ianuarii 1928* 79

II. *Romana et Aliarum.* - Communionis infirmorum. - *5 Ianuarii 1928* 81

S. CONGREGATIO CONCILII

Blesen. - Missae pro populo. - *20 Novembris 1927* 84

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Anicien.* - Decretum super virtutibus in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Fratris Benildis, e Congregatione Scholarum Christianarum. - *6 Ianuarii 1928* 87

II. Dubia circa Orationem Semi Sacramenti in Missa dicendam. - *11 Ianuarii 1928*. . 90

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generale e Preparatoria* 92

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 92

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 96

III. Necrologio 96

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
SCHUSTER I. (O. S. B.). **Le Sacre Stazioni Quaresimali,** secondo l'ordine del Messale Romano. Note storiche, preci stazionali e devote aspirazioni raccomandate dal Sommo Pontefice Benedetto XV. Un elegante opuscolo in-16°, di pp. 136 (gr. 75)	0,50	0,70	0.90
— **Les Saintes Stations de Carême** selon l'ordre du Missel Romain. Notes historiques, prières stationales et pieuses aspirations recommandées par le Souverain Pontife Benoît XV. In-16°, pp. 146 (gr. 60)	1 —	1,20	1,40

Annus XX - Vol. XX 1 Martii 1928 Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

MODUS VIVENDI
INTER
SANCTAM SEDEM ET REMPUBLICAM CECOSLOVACHAM

I. – Le Saint-Siège et le Gouvernement Tchécoslovaque sont d'accord sur le principe qu'aucune partie de la République Tchécoslovaque ne dépende d'un Ordinaire dont le siège se trouverait hors des frontières de l'Etat tchécoslovaque, de même qu'aucun diocèse de Tchécoslovaquie ne s'étende au delà des frontières du pays. Le Saint-Siège et le Gouvernement Tchécoslovaque se mettront d'accord au sujet de la nouvelle délimitation et de la dotation des diocèses. Pour préparer cet accord deux Commissions, indépendantes l'une de l'autre, seront organisées dans le délai de deux mois: la première formée par le Saint-Siège et composée de délégués de tous les diocèses intéressés, sous la présidence du représentant du Saint-Siège à Prague; la seconde formée par le Gouvernement Tchécoslovaque et composée de représentants des diocèses intéressés et d'experts.

II. – L'administration des immeubles et des biens mobiliers ecclésiastiques en Tchécoslovaquie, qui sont actuellement conservés sous sequestre, est provisoire, jusqu'à l'accord mentionné dans l'article précédent et est confiée à une commission sous la présidence de l'Episcopat de la région intéressée.

III. – Les Ordres et les Congrégations religieuses, dont les maisons se trouvent en Tchécoslovaquie, ne dépendront pas des supérieurs des maisons provinciales des mêmes Ordres et Congrégations à l'étranger. Si la création d'une province en Tchécoslovaquie est impossible, les dites maisons religieuses tchécoslovaques seront directement soumises à la maison généralice.

Les supérieurs provinciaux et les chefs des maisons religieuses dépendantes directement de la maison généralice, seront sujets tchécoslovaques.

IV. – Le Saint-Siège avant de procéder à la nomination des Archevêques et des Evêques diocésains, des Coadjuteurs *cum iure successionis* ainsi que de l'Ordinaire de l'armée, communiquera au Gouvernement Tchécoslovaque le nom du candidat pour s'assurer que le Gouvernement n'a pas des raisons de caractère politique à soulever contre ce choix. Les Prelats susmentionnés seront sujets tchécoslovaques.

On entend par objections de caractère politique toutes les objections que le Gouvernement serait à même de motiver par des raisons qui ont trait à la sécurité de l'Etat, par exemple que le candidat choisi se soit rendu coupable d'une activité politique irredentiste, séparatiste ou bien dirigée contre la Constitution ou contre l'ordre publique du pays.

Le nom du candidat, indiqué par le Saint-Siège au Gouvernement ainsi que les pourparlers relatifs, resteront secrets.

Les dispositions au sujet de l'Ordinaire de l'armée n'entrent en vigueur, qu'au cas où le système du soin religieux exempt des soldats soit maintenu. Dans ce cas on tiendra compte, en outre, des objections de caractère politique, aussi de celles ayant trait à la position du candidat dans l'armée.

V. – Les dignitaires mentionnés dans l'article précédent, après la nomination du Saint-Siège, avant d'assumer leurs fonctions, prêteront le serment de fidélité à l'Etat Tchécoslovaque par la formule suivante: «Iuro et promitto sicuti decet Episcopum, fidelitatem Reipublicae Cecoslovachae necnon nihil me facturum quod sit contra salutem, securitatem, integritatem Reipublicae».

VI. – Le Gouvernement aura soin de conformer — dans le plus bref délai — les dispositions légales en vigueur au présent *modus vivendi.*[1]

[1] *Huiusmodi* Modus vivendi *die 2 Februarii proxime elapsi vigere incepit, quo die Emus Cardinalis a Secretis Status respondens Administro ab Exteris Negotiis Reipublicae Cecoslovachae, communicanti cum Sancta Sede adprobationem Gubernii, certiorem hunc faciebat etiam ab Augusto Pontifice eundem* Modum vivendi *adprobatum fuisse.*

ACTA PII PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

DISTRACTO TERRITORIO E VICARIATIBUS DE OUAGADOUGOU ET DE BAMAKO ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE BOBO-DIOULASSO IN AFRICA SEPTENTRIONALI.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Expedit, et Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum usu institutoque receptum est, ut in illis christiani orbis regionibus, in quibus christiana res feliciter adolevit, aucto pastorum numero, christiani gregis bono satius provideatur. Iamvero cum dilectus filius Paulus Voillard, moderator generalis Societatis Missionariorum Africae, a Nobis nuperrime postulaverit, ut, inspecta magna amplitudine vicariatuum apostolicorum de Ouagadougou et de Bamako in Africa Septentrionali, curis commissorum Patrum Societatis ipsius, tam ab uno quam ab altero vicariatu pars territorii distraheretur, ex qua independens Missio constitueretur: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attente perpensis, quo catholicae Fidei incrementum apud illos ethnicos, in quibus magna spes conversionum affulget, validius obtineatur, supernominati moderatoris generalis precibus ultro libenterque concedendum existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium tenore, ex vicariatibus apostolicis sive de Ouagadougou, sive de Bamako, partem territorii subtrahimus, ex qua parte a dictis vicariatibus sic per Nos separata sive dismembrata, novam effingimus apostolicam praefecturam, cuius limites sequentes esse volumus: Ad occidentem, flumen *Bagoe* incipiendo a limite coloniae gallicae Littoris Eburnei ad confluentem usque huius fluminis cum flumine *Bani*. Ad septentrionem flumen *Bani* usque ad limitem provinciarum *San* et *Tougan* infra civitatem dictam *Dienne*, quae ad vicariatum apostolicum de Bamako perget pertinere: deinde limes septentrionalis provinciae *San* et limes inter colonias gallicas Sudan et Voltae superioris. Ad orientem, limites orientales vice-provinciae *Tougan*, deinde flumen Volta Nigra. Ad meridiem, limes septentrionalis coloniae gallicae Littoris Eburnei. Huic

novae praefecturae apostolicae, supradictis limitibus definitae, nomen facimus de *Bobo-Dioulasso*, eandemque pariter apostolica Nostra auctoritate Patrum Societatis Missionariorum Africae curis committimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis Decembris, anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

ABOLITO MAGNO MAGISTERIO ORDINIS EQUESTRIS S. SEPULCHRI, OPUS A PRAESERVATIONE FIDEI IN LOCIS SANCTIS ATQUE ORDO EQUESTRIS S. SEPULCHRI UNIUNTUR SUB UNICO REGIMINE PATRIARCHAE HIEROSOLYMITANI PRO TEMPORE RECTORIS ATQUE ADMINISTRATORIS PERPETUI EIUSDEM ORDINIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Decessores Nostri Romani Pontifices, pro eo quo tenetur Apostolica Sedes sanctissimo officio regnum Iesu Christi amplificandi, magnopere fovere debitisque laudibus honestare numquam destiterunt quaecumque ad tuendam propagandamque catholicam Fidem pertinerent. In hoc genere Nobis compertum est iam plures annos institutum esse Opus, cui praeest venerabilis frater Hierosolymitanus Patriarcha, a Praeservatione Catholicae Fidei in Locis Sanctis nuncupatum, quod quidem multis modis catholicae religionis incremento ac tuitioni studet, et provehendis scholis, et utilibus scriptis in vulgus edendis, et coetibus circulisque habendis vel opportunae eruditionis vel honestae recreationis caussa; de quo Nos Opere augendo multorum postulationibus et votis, quae non semel Nobis adhibita sunt, concedere tempus esse ducimus. Equidem novimus in ipsius Operis a Praeservatione Fidei in Palaestina progressus sollerter incumbere Equites Ordinis Equestris Sancti Sepulchri, quem Decessor Noster rec. mem. Pius Papa IX, anno MDCCCLXVIII, Litteris Apostolicis sub anulo Piscatoris die XXIV Ianuarii datis, ad temporum mores accommodatum, sub regimine atque administratione Hierosolymitani Patriarchae

constituit, cum iam Litterarum Apostolicarum tenore *Nulla celebrior* sub die XXIII Iulii anno MDCCCXLVII, atque Instructionis vi a S. Congregatione de Propaganda Fide die X Decembris, eodem anno, datae, Patriarcha memoratus pro tempore Equites Sancti Sepulchri instituendi iure polleret, quo iure Custodes Terrae Sanctae e Familia Minorum Observantium Sancti Francisci Asisiatis ante Patriarchalem Sedem Hierosolymitanam restitutam fruebantur. Eo quidem tempore Equites Sancti Sepulchri, iam antiquitate commendati, unius gradus erant; at, Litteris praefatis anni MDCCCLXVIII, eosdem Pius Papa IX in tres classes divisit more ceterorum Equestrium Ordinum, ita ut in posterum Ordo etiam Equester S. Sepulchri tribus omnino constaret « distinctis Equitum gradibus, nempe Equitum primae « classis seu a Magna Cruce, Equitum secundae classis seu Commendatorum, « et Equitum tertiae classis, qui omnes insigne quod proprium est Ordinis, « distincta ratione pro suo quisque gradu praeferre » deberent. Postea autem Pius Papa X, anno MDCCCCVII, die III Maii, Litteris suis sub anulo concessit ut Equitibus secundae Classis seu Commendatoribus, secundum peculiaria promerita, alii nomismate honestati adderentur; Equites vero omnes novo Sodalitatis militari trophaeo, iuxta schema approbatum, simulque Cruce, quae quidem, ex vetere more delineata, a Pio Pp. IX statuta erat uti Ordinis insigne, decorari possent. Haec graduum distinctio Equitum Ordinis Equestris memorati atque haec insignia hisce etiam temporibus retinenda sunt, cum admodum apta videantur ad illos, iuxta rationem eorundem meritorum, remunerandos, qui operam suam conferant ad promovendum sanctum frugiferumque Opus a Praeservatione Fidei in Locis Sanctis, quod supra dilaudavimus. Quod sane propositum, tantopere commendandum, ut facilius liceat assequi, volumus ut deinceps Ordo Equester Sancti Sepulchri et praedictum Opus Praeservationis Fidei in Locis Sanctis inter se coalescant, et quasi unum corpus seu institutum efficiant, ab uno eodemque Patriarcha Hierosolymitano gubernandum. Quare, Magno Ordinis Magisterio, quod Decessor Noster Pius Pp. X Litteris *Quam multa* constituit atque « uni Pontificis Summi personae » reservavit, exstincto seu penitus abolito, decernimus ac statuimus ut iam nunc, in posterum, non obstantibus Litteris Apostolicis supra memoratis, quas pro hac parte nullius roboris declaramus, Equester Ordo Sancti Sepulchri, sub benigna protectione Apostolicae Sedis, ab auctoritate tantum pendeat Patriarchae Hierosolymitani Latini pro tempore, qui proinde, qua ipsius Equestris Ordinis S. Sepulchri Rector atque Administrator perpetuus, tum plenum ac proprium regiminis ius habebit, tum instituendi novos Equites facultate in posterum gaudebit. Dum autem praecipimus ut in reliquis adamussim serventur quae tum Litteris Apostolicis *Cum multa*

Pii Pp. IX, quae tamquam verum hodierni Equestris Ordinis S. Sepulchri fundamentum haberi debent, tum Litteris *Quam multa*, Pii Pp. X, statuta sunt – dummodo praesentium Litterarum tenori non contradicant – et ceteris quibuslibet Litteris Apostolicis, quae praeteritis temporibus Equestris praefati Ordinis favore datae sint, vi omni destitutis; vehementer optamus ut posthac dilaudata duo Instituta, Opus scilicet a Praeservatione Fidei in Palaestina et Ordo Equester S. Sepulchri, sic ad unum corpus redacta et sub directa administratione ac regimine Patriarchae Hierosolymitani posita, sollerter ac naviter in Dominico agro excolendo elaborent, uberrimosque salutis fructus assequantur. Interea, hanc benignitatis Nostrae significationem tum Operis a Praeservatione Fidei in Locis Sanctis tum Equestris S. Sepulchri Ordinis, quem sub benevola protectione Apostolica continenter esse volumus, utilitati atque emolumento fore sperantes, coetuum memoratorum sociis omnibus atque ipsi in primis moderatori, caelestium munerum auspicem, benedictionem apostolicam in Domino peramanter impertimus.

Contrariis non obstantibus quibuslibet, haec mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exsistere et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere illisque ad quos spectant seu spectare poterint nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Ianuarii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EGREGIUM VIRUM GUILELMUM KAISER, DOCTOREM, CETEROSQUE DE CONSILIO VIRIS CONVENTUI CATHOLICORUM EX GERMANIA UNIVERSA TREMONIAE APPARANDO.

PIUS PP. XI

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum experiundo iam compertum sit quantum conferant fidelium coetus ad Ecclesiae Sanctae utilitatem, idcirco non sine magna delectatione animi a vobis acce-

pimus Conventum catholicorum LXVI ex Germania universa, favente quidem sollerti Paderbornensi Episcopo, Tremoniae propediem actum iri; in ista scilicet industria Westfaliae urbe quae postremis hisce annis, sive civium numero sive multiplici operum fervore valde sane succrevit. Profecto istic etiam — ut ceterum ubique gentium — misera omnino dudum fuit condicio rerum; iamvero tam alacriter actuoseque elaborarunt Tremonienses catholici ut, pontificiis normis obsequentes, documento illi praesertim sapientissimo *Rerum novarum* inscripto, tenuioris populi necessitatibus omne genus opportune subvenirent. Cuius rei testes, praeter valetudinaria et hospitales domus senibus recipiundis puerisque orbatis parentibus alendis, paroeciae sane multae sunt recens conditae; quae omnia cum ad dolorem egestatemque levandam tum ad fovendam pietatem non parum contulerunt hucusque et conferunt. Huc accedit quod sacerdotes isti, exemplum imitati pientissimi illius Moguntini Episcopi Guilelmi de Ketteler, varias easque egregias consociationes iam pridem constituere, eo consilio ut una cum fidelibus omnis ordinis et avitam religionem strenue tuerentur et varia caritatis opera sedulo proveherent. Itaque futurum spes est ut novus iste Conventus insignis admodum evadat non modo ob catholicorum frequentiam sed etiam ob magni momenti negotia quibus erit communiter consulendum. Siquidem nemo ignorat qua morum pravitate errorumque colluvie laboret humana societas: quamobrem id potissimum urgendum, ut boni omnes, foederatis viribus, ut ipsi iam diu instituistis, et mentes veritatis lumine collustrent et animos, praesertim adulescentium, christiana sapientia imbuant ac virtute corroborent. Aggrediamini igitur rem tam frugiferam una cum sodalibus qui istuc e Germania tota conventuri sunt, ac pergite sacra Ecclesiae huiusque Apostolicae Sedis iura eo studio coniunctim tueri, quo utramque semper prosecuti estis. Nos vero cum vos tum vestros in apparando congressu adiutores debita laude honestantes, opportuna Dei auxilia omnibus imploramus ut res in magnam cedat istius populi utilitatem. Quorum caelestium munerum auspex itemque paternae benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam vobis, dilecti filii, iisque omnibus qui conventui intererunt effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVIII mensis Augusti anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. GUSTAVUM, TIT. S. MARCI, S. R. E. PRESB. CARD. PIFFL, ARCHIEPISCOPUM VINDOBONENSEM, ET RR. PP. DD. ARCHIEPISCOPUM SALISBURGENSEM CETEROSQUE AUSTRIAE EPISCOPOS: LITTERIS RESPONDET DE COMMUNI CONVENTU DATIS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Paterno sane animo libenterque oculos ad vos vertimus qui Vindobonae iam coituri estis quo utilius dioecesium vestrarum necessitatibus, communiter deliberando, consulatis. Imprimisque magnam vobis meritamque laudem tribuimus quod in calamitatibus gravibusque in angustiis omne genus praeclaro quidem pastoralis sollicitudinis et caritatis studio gregi vestro opitulati estis, eiusque fidem contra instituti cuiusvis religiosi civilis eversores strenue tueri contendistis. Itemque piis illis ex utroque clero hominibus valde Nos gratulamur qui, boni pastoris partes obeuntes, sedulam vobis actuosamque operam navarunt. Verum quantopere est insuper elaborandum ut non modo christiana pietas bonique mores ubique vigeant ac floreant, sed etiam ut mala atque damna sanentur quae a quibusdam odii doctrinarumque fallacium satoribus patrata sunt! Nimium autem quantum alicubi, in urbe praesertim Reipublicae capite, factiones nonnullae dominantur, a quibus iniuste sane impeditur quominus Dei Ecclesia iis fruatur beneficiis quae ipsimet Reipublicae moderatores, quos inter Urbanus Antistes eminet virtute usuque rerum praecellens, pro religiosa iuvenum institutione, pro patriae prosperitate et pace sapienter decrevere. Instandum est igitur ut iuvenes in scholis publicis christiana doctrina imbuantur atque ad christianos mores rite informentur; siquidem dum iuvenilis aetas tanta errorum colluvie vitiorumque coeno circumvenitur, plurimum sane cum Ecclesiae tum Reipublicae interest ut ipsa in spem melioris aevi succrescat. – Atque opportune, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, in conventu vestro, collatis consiliis, proponetis qua ratione et via agendum sit ut fideles omnes, accuratius per consociationes varias foederati, quasi sacrum confertumque agmen, ductu quidem Episcoporum, ad optabilia coepta in qualibet catholicae actionis parte assequenda procedant. Iamvero ne vos praetereat quantam, hac maxime aetate, in bonum in malum sint nactae vim ephemerides adsimilesque in vulgus editae scriptiones. Quoniam autem ad pravas opiniones disseminandas mo-

resque corrumpendos eis mali homines abutuntur, vestrarum esse partium existimetis eisdem uti ad populi vestri salutem; fit enim per bonas ephemerides et alia huiusmodi scripta ut, pedetentim disiectis erroribus, erigantur animo catholici ad iustitiam fidemque aperte profitendam. – Illud denique, in quo curas vestras versari cupimus, hoc est ut christianae vitae usum in populo excitetis, eum praesertim hortando ut diem festum sanctificet: *beatus est* enim *populus cuius Dominus Deus eius*. Fidenter, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, proposita haec sancta urgete; etenim studium, quo vos enitetis, in id conferet ut plenius feliciterque Christi regnum in terris stabiliatur. Nos autem divitem in misericordia Deum precantes ut vobis vestrisque, qui in acie versamini, opportuna auxilia praebeat, in horum auspicium itemque in paternae benevolentiae Nostrae testimonium, vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, singulisque gregibus unicuique vestrum commissis, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis Novembris anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

PIUS PP. XI

III

AD EM̃UM P. D. IOANNEM BAPTISTAM, TIT. SANCTAE MARIAE TRANSPONTINAE, S. R. E. PRESB. CARD. NASALLI ROCCA, ARCHIEPISCOPUM BONONIENSEM: QUEM LEGATUM MITTIT FORUM LIVII AD SOLEMNIA SACRA ICONIS B. M. V. « AB IGNE ».

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam praecellenti semper impensoque cultu Virginem Matrem Sanctissimam, ob eius beneficia fidelibus opportune allata, Italorum gens venerari consueverit, aperte sane testatur historia; nec est autem qui ignoret passim per Italiae regiones caelestem Reginam tamquam suae gratiae thronum collocavisse, ut dixeris nullam ibidem esse urbem oppidumve ubi Marialis aedes proprio quidem decorata titulo desideretur. Ita Foroliviensis civitas de mira illa Mariae imagine gloriatur, quae ob eam rem *ab Igne* est appellata quod, cum domus tota, in qua sita erat, flammis incensa esset, ipsa tantum, quamvis in charta per xylographiam depicta, incolumis evasisse traditur. Laeto igitur animo nunc comperimus sollemnia sacra stu-

diose in Foro Livii iam apparari, quinto exeunte saeculo ex quo mirum factum evenit. Qua in commemoratione non exiguam profecto pietatem perspicere licet quam a maioribus acceptam Forolivienses cives habent erga augustam illam Imaginem, quamque post tantas temporum rerumque vicissitudines, veluti patrimonium sanctum, integram servant. Nos autem, quibus nihil suavius est quam religionem fovere erga Virginem benignissimam, libenter Foroliviensium votis favemus, Pontificium scilicet Legatum illuc mittendo, qui celebrationis illius splendorem exaugeat. Quapropter te, dilecte fili Noster, hisce Litteris eligimus qui, Nostram personam gerens, nomine et auctoritate Nostra caeremoniis sacris praesideas, non dubitantes quin digne id munus obiturus sis. Ac futurum confidimus ut Foroliviensis populus, qui animo tam praeclaro ingenioque nitet, cotidie magis, caelesti auspice Patrona, in fide illa proficiat quae nullo non tempore apud ipsum religiosae et civilis prosperitatis causa fuit et altrix. Interea, quo uberior fiat animarum fructus, facultatem tibi damus ut, benedictionem adstantibus nomine Nostro largiaris, plenam eisdem admissorum veniam proponens, statutis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestium autem conciliatrix donorum apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, sollerti Foroliviensi Episcopo, gregibusque utrique vestrum commissis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXI mensis Ianuarii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri sexto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DE COMPETENTIA IN CAUSIS MATRIMONIALIBUS

DUBIA

Propositis Supremae huic Sacrae Congregationi Sancti Officii sequentibus dubiis:

I. Utrum in causis matrimonialibus *acatholicus*, sive baptizatus sive non baptizatus, *actoris* partes agere possit.

II. Utrum in quibuslibet causis matrimonialibus inter partem catholicam et partem acatholicam, sive baptizatam sive non baptizatam, quocumque modo ad Sanctam Sedem delatis, Suprema Sacra Congregatio Sancti Officii exclusivam habeat competentiam.

Feria IV, die 18 Ianuarii 1928

Emi ac Revmi Dñi Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, respondendum decreverunt:

Ad I: *Negative*, seu standum Codici I. C., praesertim can. 87. Siquidem autem speciales occurrant rationes ad admittendos acatholicos ut *actores* in huiusmodi causis, recurrendum ad Supremam Sacram Congregationem Sancti Officii in singulis casibus.

Ad II: *Affirmative*, habita praesertim ratione can. 247 § 3, et salvo praescripto can. 1557 § 1, 1°.

Et feria V, die 26 eiusdem mensis et anni Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI in audientia R. P. D. Assessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 27 Ianuarii 1928.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. Sancti Officii Notarius.*

II

DECRETUM

DAMNATUR OPUS CUI TITULUS «LE "DANGER„ DE L'ACTION FRANÇAISE»

In Generali Congregatione Sancti Officii, habita Feria IV, die 1 Februarii 1928, Emi ac Rmi Dni Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, cum compertum habuerint librum recentissimum, cui titulus:

PAUL COURCOURAL, *Le « Danger » de l'Action Française*. En réponse à Monsieur Maritain. – Editions Rupella, Charles Millon, La Rochelle 1928

propugnare ideas ac res iam proscriptas, decreverunt ad hunc librum extendi iam latam condemnationem eumdemque in Indicem librorum prohibitorum esse inserendum.

Et insequenti feria V, die 2 Februarii 1928, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Papa XI, in audientia R. P. D. Assessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit et publicandam iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 3 Februarii 1928.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. Sancti Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dnus Noster Pius divina Providentia Pp. XI successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

23 Decembris 1927. — Cathedrali Ecclesiae Aprutinae praefecit R. P. D. Antonium Micozzi, hactenus Episcopum titularem Caesareae Philippi.

27 Ianuarii 1928. — Cathedrali Ecclesiae Tuguegaraonensi, R. P. D. Constantium Jurgens, e Congregatione Cordis Immaculati B. M. V., de Scheut.

— Titulari episcopali Ecclesiae Constantiensi in Arabia, R. P. D. Gregorium Diamare, Abbatem *nullius* Montis Casini et Praelatum Athinesem.

29 Ianuarii. — Metropolitanae Ecclesiae Ottawiensi, R. P. D. Ioannem Forbes, hactenus Episcopum Joliettensem.

1 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae Sancti Germani de Rimouski, R. D. Georgium Courchesne, canonicum honorarium cathedralis ecclesiae Nicoletanae.

10 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae Rockfordiensi, R. P. D. Eduardum Hoban, hactenus Episcopum titularem Coloniensem.

— Cathedrali Ecclesiae Winonensi, R. P. D. Franciscum Kelly, hactenus Episcopum titularem Mylasensem.

15 Februarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tarsensi, R. D. Petrum Ciriaci, Antistitem Urbanum, Subsecretarium Sacrae Congregationis pro Negotiis Ecclesiasticis Extraordinariis, deputatum Nuntium Apostolicum in Čechoslovachia.

16 Februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Selymbrianae, R. P. Salvium Huix Miralpeix, Praepositum Oratorii Vicensis, deputatum administratorem Apostolicum Ibusensem.

18 Februarii. — Titulari Episcopali Ecclesiae Hipponensium Diarritorum, R. P. Stephanum Fourcadier, Societatis Iesu, deputatum Vicarium Apostolicum de Tananarive.

— Titulari episcopali Ecclesiae Maximianensi, R. P. Gustavum Deswazières, e Societate Parisiensi Missionum ad exteras gentes, deputatum Vicarium Apostolicum de Pakhoi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Mylasensi, R. D. Laurentium Balconi, e Pontificio Instituto a Ss. App. Petro et Paulo et a Ss. Ambrosio et Carolo pro Missionibus ad exteras gentes, deputatum Vicarium Apostolicum de Hanchungfu.

— Titulari episcopali Ecclesiae Samosatensi, R. P. Valentinum Herrgott, e Societate Parisiensi Missionum ad exteras gentes, deputatum coadiutorem cum iure futurae successionis, R. P. D. Ioannis Bouchut, Vicarii Apostolici de Phnom Penh.

27 Februarii. — Ecclesiae cathedrali Triventinae, R. D. Attilium Adinolfi, Antistitem Urbanum et Archipresbyterum ecclesiae cathedralis Albanensis.

II

DESIGNATIONES ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IN SECUNDO GRADU

R. P. D. Ioachim Domingues De Oliveira, Archiepiscopus Florianopolitanus, iuxta can. 1594 § 2 Codicis iuris canonici, designavit pro appellatione in secundo gradu Ordinarium S. Sebastiani Fluminis Ianuarii;

R. P. D. Sanctinus Maria Da Silva Coutinho, Archiepiscopus Macejensis, designavit Ordinarium Olindensem et Recifensem;

R. P. D. Helvetius Gomes De Oliveira, Archiepiscopus Mariannensis, designavit Ordinarium de Pouso Alegre;

R. P. D. Augustus Alvaro Da Silva, Archiepiscopus S. Salvatoris in Brasilia, designavit Ordinarium Ilheosensem;

R. P. D. Valentinus Zubizarreta et Unamunsaga, Archiepiscopus S. Iacobi de Cuba, designavit Ordinarium Camagueyensem.

Quas designationes Ssmus Dominus Noster rescripto S. C. Consistorialis diei 17 Ianuarii 1928 adprobare dignatus est.

Item R. P. D. Emmanuel Da Silva Gomes, Archiepiscopus Fortalexiensis, designavit pro appellatione in secundo gradu Ordinarium Cratensem.

Quam designationem Ssmus Dominus Noster rescripto Sacrae Congregationis Consistorialis diei 24 Ianuarii 1928 adprobare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PROVISIO ECCLESIAE

Ssmus Dñus Noster Pius Divina Providentia Pp. XI, decreto Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, diei 31 mensis Ianuarii anno 1928, Cathedrali Ecclesiae Aleppensi Armenorum praefecit R. D. Georgium Kurdighian.

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

I

MONTIS REGALIS IN PEDEMONTE

UTRUM PERAGI SACRAMENTALIS CONFESSIO POSSIT ET S. COMMUNIO SUSCIPI A FIDELIBUS, QUOTIES EUCHARISTIA INFIRMIS ADMINISTRETUR.

Ab Episcopo Montis Regalis in Pedemonte, fuerunt huic Sacrae Congregationi proposita pro eorum solutione sequentia dubia:

« I. An fideles in montanis pagis habitantes, quoties ad infirmos Sacra Eucharistia deferatur, possint Sacra Synaxi refici in loco sacro, vel etiam, cum agatur de re tam sacra, in loco decenti et honesto qui in itinere exstet, non valentes ea die ecclesiam petere?

« II. Num S. Communio et Confessionis Sacramentum administrari possint iis, qui in domo infirmi versantur?

« III. An administrari debeant in enunciatis circumstantiis iis qui aetate sunt provecti vel morbo laborant? »

Emi ac Rmi Patres Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum, exquisito duorum Consultorum voto, in plenariis comitiis diei 22 Iulii 1927, re mature perpensa, respondendum censuerunt:

Ad I^um^: « *Affirmative*, ad normam can. 869, iuncto canone 822 § 4, seu dummodo Ordinarius loci id concedat ad normam cit. praescriptionis, scilicet pro singulis casibus et per modum actus ».

Ad II^um^ et III^um^: « Quoad Communionem, provisum in primo; quoad Confessionem, *Affirmative*, servatis servandis ad normam cann. 910 §§ 1, 2, et 909 §§ 1, 2 ».

Facta vero, die 29 Iulii insequenti, de his omnibus relatione Ssmo Dño Nostro Pio Papae XI, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum adprobare dignata est.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum, die 5 Ianuarii 1928.

✠ M. Card. Lega, Episc. Tusculan., *Praefectus*.

L. ✠ S.

D. Jorio, *Secretarius*.

ADNOTATIONES

Agebatur hac in quaestione de montanis paroeciis dioecesis Montis Regalis, in quibus pagi vel domus in agro disseminatae, procul a paroeciali ecclesia distant. Accidit vero quandoque ut parochus sacrum Viaticum aut Communionem ad infirmos in alpinis montibus degentes deferat.

Quid si bene valentes vel debiles, impediti quominus illo die ad ecclesiam accedant, in aliquo oratorio, vel, eo deficiente, in honesto decentique loco Communionem suscipere et confessionem peragere cupiant?

Nullum adest dubium pio horum desiderio satisfieri posse, si parocho iter agenti, ut Viaticum vel sacram Communionem ad infirmos deferat, aliquod oratorium occurrat, in quo Missa litari valeat: nam ad normam can. 869 ibi Communio sumi potest ubi Missa celebrari licet.

Difficultas adesse potest si, deficiente oratorio, illam sibi ministrari quis postulet in loco non sacro, etsi honesto et decenti, qualis esset, e. g., conclave alicuius domus instar oratorii decenter ornatum; vel quod ornari possit si venia fiat ibi Missam litandi. Iamvero pio eiusmodi fidelium desiderio consulit can. 822 § 4. Ibi enim edicitur: « Loci Ordinarius aut, si « agatur de domo religionis exemptae, Superior maior, licentiam celebrandi « extra ecclesiam et oratorium super petram sacram et decenti loco, « numquam autem in cubiculo, concedere potest iusta tantum ac rationa- « bili de causa, in aliquo extraordinario casu et per modum actus ». Quare si in dictis paroeciarum Montis Regalis circumstantiis aut similibus, loci Ordinarius sub clausulis in citato canone contentis licentiam celebrandi Missam in aliquo conclavi concedere possit, et se concedere velle significet, quamvis de facto Missae celebratio ob sacerdotis defectum non sequatur, ibidem sacram Communionem distribui licitum erit.

Verum aliquando evenire potest ut parochus, urgente praefata necessitate, et fidelium instante desiderio, loci Ordinarium in eiusmodi adiunctis adire haud queat. Huic profecto incommodo visum est remedium afferre ordinarium can. 199, § 1, quo statuitur: « Qui iurisdictionis potestatem « habet ordinariam, potest eam alteri ex toto vel ex parte delegare, nisi « aliud expresse iure caveatur ». Ergo cum in casu delegatio non prohibeatur, et agatur de ordinaria potestate, utpote quae Ordinarii ipsius officio a iure adnectitur, loci Ordinarius eamdem facultatem parochis sub iisdem conditionibus delegare valebit.

Porro pro rei gravitate et ob arctos limites quibus eadem potestas vallatur, hanc Ordinarius delegare non debet nisi delegatus ea praestet prudentia, ut delegata potestate non esse abusurum praevideri liceat.

Praeterea in delegationis actu probe explicari debet in quo consistat *iusta et rationabilis causa;* quinam habendus sit *casus extraordinarius;* et quomodo concessio facta in certo casu non valeat pro alio casu, eisdem quoque concurrentibus circumstantiis, sed concessio expresse renovanda erit.

In can. 822 § 4 autem non esse electam industriam personae seu, non prohiberi delegationem, prouti in citato can. 199 § 2, patet, quia potestas non conceditur personae Episcopi sed Ordinario loci, unde non prohibetur delegatio quae non indulgetur v. g. in can. 1983, ubi ab ipso Episcopo emittendum est votum in causis matrimonii rati et non consummati.

D. Jorio, *Secretarius.*

II

ROMANA ET ALIARUM

COMMUNIONIS INFIRMORUM

In plenariis Comitiis Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum habitis die 16 Decembris 1927 in Palatio Apostolico Vaticano, proposito dubio: «An iudex causae iustae et rationabilis, prout ex Codicis iuris canonici canone 847 requiritur, ut Sacra Communio privatim ad infirmos deferatur, sit quilibet sacerdos ministrans vel tantum Ordinarius loci », Emi ac Rmi Patres, re mature perpensa, respondendum censuerunt: « *Negative* ad primam partem; *Affirmative* ad secundam » addita tamen *mente* quae sequens est: « Si ex communi experientia et opinione nullum in dioecesi aut in aliquo particulari loco adsit inconveniens pro privata delatione Sacrae Communionis ad infirmos, ab Ordinariis cavendum est ne per regulas nimis praefinitas aut generales praecipientes publicam delationem, vel per reservationem sibi factam dandi veniam in singulis casibus deferendi privatim Sacramentum Eucharistiae, praepediatur infirmis solatium Communionis etiam quotidianae ».

Quam responsionem Ssmus Dominus Noster Pius Pp. XI, in audientia diei 19 Decembris 1927, audita relatione ab infrascripto Secretario eiusdem Sacrae Congregationis facta, ratam habere et adprobare benigne dignatus est.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum, die 5 Ianuarii 1928.

✠ M. Card. Lega, Episc. Tusculan., *Praefectus.*

L. ✠ S.

D. Jorio, *Secretarius.*

ADNOTATIONES

Quo plenius lata decisio nosci ac intelligi possit, praestat breviter recolere quae apud H. S. C. disputata sunt in praevio examine quoad praxim deferendi, his nostris temporibus, sacram Communionem ad infirmos. Ea siquidem varia est secundum locorum et personarum circumstantias. In Hispania, e. g., fere ubique sacra Communio ad infirmos, esto pietatis causa, publice semper defertur, quod non evenit in quibusdam aliis nationibus, praesertim si agatur de magnis urbibus, uti heic Romae.

Codex iuris canonici, regulam statuens generalem, in can. 847 edixit: « Ad infirmos publice sacra Communio deferatur, nisi iusta et rationabilis « causa aliud suadeat ». Eiusmodi lex de publice deferenda ad infirmos sacra Communione clara est; et ratio decidendi evidens, et fidelibus omnibus probata. Attamen iustae et rationabiles causae, eodem perpenso canone, aliquando suadere possunt, ut eadem sacra Communio privatim deferatur. Quinam vero earumdem causarum iudex? Loci Ordinarius vel quilibet sacerdos?

De his profecto ferendi iudicium quidam theologi et iurisperiti cuilibet sacerdoti facultatem tribuerunt, innixi potissimum can. 849 § 1, edicenti: « Communionem privatim ad infirmos quilibet sacerdos deferre potest, « de venia saltem praesumpta sacerdotis, cui custodia sanctissimi Sacra- « menti commissa est ».

Horum doctorum sententiam evulgarunt quaedam ecclesiasticae ephemerides, praesertim in locis Hispaniarum; propter quod nonnulli Ordinarii Hispani, putantes fuisse laesum suum ius, recursum ad S. Sedem habuerunt.

Haec Sacra Congregatio, praevio opportuno Rmorum Consultorum voto, quaestionem EE. PP. iudicio in plenariis Comitiis diei 16 Decembris 1927 subiecit, qui, re mature perpensa, responsum ut supra dederunt.

Eiusmodi responsum esse conforme legislatoris menti, non solum ex multis incommodis quae sequerentur, si res arbitrio singulorum sacerdotum, saepe indole ingenioque discrepantium, relinqueretur, verum etiam ex ipsis canonis 847 fontibus manifesto eruitur. Et re quidem vera, inter ea quae in adnotationibus relato canoni additis sub n. 3 adducuntur, adest etiam responsum aliud ab hac Sacra Congregatione in plenariis Comitiis diei 20 Decembris 1912 datum. Haec erat quaestio: « An *Ordinarii* per- « mittere possint ut mala affectis valetudine, qui domo egredi nequeant, « et sacram Communionem ob devotionem petant, quum praesertim « in aliqua paroecia plures petant, vel aliquis petat frequenter, sacra

« Eucharistia privatim seu non servatis praescriptionibus, ab Ecclesia « domum deferatur ». Et responsum fuit: « *Affirmative* ex iusta et rationa- « bili causa, servato saltem ritu proposito a Benedicto XIV in Decreto « *Inter omnigenas*, 2 Febr. 1744, § 23, scilicet: Sacerdos stolam semper « habeat propriis coopertam vestibus; in sacculo seu bursa pyxidem recon- « dat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; et numquam « solus procedat, sed uno saltem fideli, in defectu clerici, associetur ».

Nunc eiusmodi Ordinariorum ius, authentice a Sacra Congregatione recognitum, neque expresse, uti clare patet, neque tacite per canonem 849, qui specie tenus Ordinariorum iuri contrarius videtur, a Codice revocatum fuisse dicendum est. Hic enim canon sarta tectaque sacri principatus iura supponit.

Unde si locorum Ordinarii, accedentibus iustis et rationabilibus causis, sive ordinis generalis sive ordinis particularis, in universa, vel in aliqua dioecesis parte diiudicaverint locum esse exceptioni in citato canone contentae, cessat ius parochi a canone 848 § 1 statutum, et ius oboritur cuiuslibet sacerdotis, ad normam can. 849 § 1.

Circa mentem ab Emis ac Rmis PP. responso adiectam, ea clara et gravis est. Quare Rmi locorum Ordinarii, prae oculis habitis iustis et rationabilibus causis a servanda lege excusantibus, tum pro casibus generalibus, ob iniuriam temporum, tum pro particularibus, atque his praesertim quae in plenariis Comitiis diei 20 Decembris 1912 rationes decidendi fuerunt, quaeque supra relatae sunt, sedulo advigilare debent ne in re tanti momenti finis ab Ecclesia intentus utcumque frustretur. Neminem enim latet, his nostris temporibus, sacram Communionem etiam quotidianam christifidelibus summopere commendari. Iamvero, quis magis quam infirmus, ad ferendas morbi angustias, auxilio solatioque tanti Sacramenti indigere dicendus erit?

Quamobrem Rmi locorum Ordinarii, prudentia et caritate quibus pollent, reverentiam sanctissimo Eucharistiae Sacramento debitam cum infirmorum, praesertim pauperum, necessitatibus, duce aequitate, rite componant.

D. Jorio, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

BLESEN.

MISSAE PRO POPULO

12 Novembris 1927

QUAESTIO. – Quandoquidem in Codice iuris canonici, can. 466 § 2 perspicue statuitur: « Parochus qui, praeter propriam paroeciam aliam vel alias in administrationem habeat, unam tantum debeat Missam pro populis sibi commissis, diebus praescriptis applicare » — quae benignior dispositio non omnino congruit veteri iuri (S. C. C., in Lucen., 26 Febr., 12 Mart. 1774), — cumque « diebus praescriptis » accenseatur profecto festum Patroni loci, ut confirmavit catalogus auctoritate S. H. C., 28 Decembris 1919 denuo promulgata, quaestio orta est, num eadem benignior dispositio can. 466 § 2 valeat necne de festis Patronorum quos singulae paroeciae in administrationem ab eodem parocho habitae, diversis sane diebus celebrent: ita quidem ut parochus in festo Patroni suae paroeciae Missam universim pro ovibus sibi concreditis applicans, nulla alia obligatione applicandi gravetur in festis Patronorum alterius vel aliarum paroeciarum quarum regimen gerat. Ad quaestionem hanc rite solvendam, R. P. D. Episcopus Blesensis opportunas preces Sacro huic Consilio exhibuit, in quo, praehabitis Consultorum votis, concinnatum et disceptatum fuit sequens dubium: « Utrum parochus, qui, praeter propriam paroeciam, alteram aut plures alias in administrationem habeat, teneatur Missam applicare pro populo tantum die festo suae paroeciae, an etiam in festis patronorum alterius vel ceterarum? »

ANIMADVERSIONES. – 1. Neminem latet parochum teneri Sacrum pro populo applicare omnibus dominicis aliisque festis de praecepto, etiam suppressis, ad normam can. 466. Sane per Codicem nihil in hac re a disciplina hucusque vigente immutatum est, ut perspicue patet ex verbis can. 339 § 1; idque expresse confirmavit Pontificia Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos, die 17 Febr. 1918, ad II.

2. Catalogus autem festorum in quibus urget obligatio Missae pro populo applicandae exhibetur ab Urbano VIII Const. *Universa* 13 Septembris 1642, addito postea a Clemente XI, Const. *Commissi Nobis* 6 De-

cembris 1708, festo Imm. Concept. B. M. V. Haec vero Sacra Congregatio die 28 Decembris 1919 publici iuris denuo fecit ad hunc effectum indicem festorum in universa Ecclesia suppressorum (*A. A. S.*, XII, p. 42).

Inter praefatos dies recensetur quoque dies festus « *Patroni* regni seu status, et *Patroni*, sive dioecesis sive civitatis vel oppidi seu loci ». At nullatenus confundendus est *Titularis* ecclesiae cum *Patrono* proprie dicto. Onus Missae pro populo applicandae eatenus urget, quatenus agatur de *Patrono proprie sumpto* riteque delecto ad normam Decreti Urbani VIII diei 23 Mart. 1630. Nam S. Congregatio Rituum, in Briocen., 9 Maii 1857, rescribendum censuit: « Patronus loci proprie is est, quem certa civitas, dioecesis, provincia, regnum, etc., sibi delegit velut singularem ad Deum patronum; servatis in eiusmodi electione regulis in Decreto s. m. Urbani VIII diei 23 Martii 1630 statutis » (*Decreta auth.*, n. 3048).

3. Duplici ratione quis paroeciae regimini praefici potest: *qua parochus proprie dictus* et *qua oeconomus* vel *vicarius actualis* (cfr. can. 451, 471, 472, 473). Ille in titulum paroeciam obtinet, hic in administrationem tantum. Unde can. 451 § 1 ait: « Parochus est sacerdos vel persona moralis cui paroecia collata est *in titulum* cum cura animarum sub Ordinarii loci auctoritate exercenda ».

Porro qui paroeciam in administrationem recipit, eadem iura easdemque obligationes habet, quae parocho proprie dicto competunt. Nam ex can. 451 § 2 « parochis aequiparantur *cum omnibus iuribus et obligationibus paroecialibus* et *parochorum nomine* in iure veniunt: 1° Quasi-parochi, qui quasi-paroecias regunt, de quibus in can. 216 § 3; 2° Vicarii paroeciales, si plena potestate paroeciali sint praediti ». Quae disciplina etiam ante Codicem vigebat. Cfr. Bened. XIV, Epist. Encycl. *Cum semper oblatas*, 19 Aug. 1744.

Igitur qui paroeciam in administrationem obtinet, ut vicarius oeconomus vel actualis seu vicarius paroecialis qui plena potestate paroeciali gaudet, *omnes obligationes implere tenetur*, quibus parochus proprie dictus obstringitur, atque ideo Missam quoque pro populo applicare debet ad normam can. 466.

4. Parochus duas vel tres paroecias eodem tempore regere potest, aliam in titulum obtentam, aliam aut alias in administrationem. Iuxta veterem disciplinam, tot Missas pro populo applicare tenebatur iste parochus, quot erant paroeciae ipsi in titulum vel administrationem collatae. Unde Leo XIII in Litteris Apostolicis *In suprema*, 10 Iun. 1882, ait: «Novimus quidem Romanas Congregationes Nostras aliud decrevisse de parochis duas vel plures parochiales ecclesias aeque principaliter unitas gerentibus: in quibus *singulis singulae per dies festos Missae celebrentur et pro populo*

applicentur necesse est ». Cf. etiam S. C. C. in Cameracen. 25 sept. 1858; S. C. de Propag. Fide, 17 Febr. 1792.

Quae disciplina hodie immutata est, quia ex praescripto can. 466 § 2: « parochus qui plures forte paroecias aeque principaliter unitas regat, aut, praeter propriam paroeciam, aliam vel alias in administrationem habeat, unam tantum debet Missam pro populis sibi commissis diebus praescriptis applicare ». Haec verba, ut palam est, non sunt eo sensu intelligenda, quod parochus onere Sacri faciendi pro populo iam non teneatur quoad paroeciam in administrationem obtentam, sed eo dumtaxat sensu accipienda sunt, quod ipse *una Missa*, aliter ac antea, « diebus praescriptis » i. e. diebus dominicis et festis de praecepto etiam suppressis, satisfaciat praedicto oneri *tum* quoad paroeciam propriam *tum* quoad paroecias in administrationem susceptas: « pro *populis* commissis ».

5. Obligatio Sacri pro populo faciendi non solum est *realis*, *personalis* et *localis*, verum etiam *affixa diei determinatae*, ut passim docent Auctores. Card. Gasparri ait: « Obligatio applicandi Missam pro populo adeo adnexa est diei ut nequeat in alia die, loco diei praescriptae, adimpleri; non obstante contraria consuetudine » (*Tractatus canonicus de Ssma Eucharistia*, I, n. 521); et recentiores docent: « Onus Missae pro populo est... *affixum diei determinatae*, quatenus Missa celebrari debet ipsis diebus dominicis aliisque festis de praecepto, etiam suppressis, non autem aliis diebus » (Cappello, *Tractatus canonico-moralis de Sacramentis*, I, nn. 250, 252). Lehmkuhl: « Obligatio est realis, personalis, localis, *pro ipsis diebus*, seu obligatio est ut Missa celebretur... *ipso die assignato* » (*Theol. mor.*, II, n. 263). Cfr. Bened. XIV, *De sacros. Missae sacrificio*, lib. III, cap. 9, n. 9 s., S. C. C., in Melevitana, 9 April. 1892; S. R. C. in Fesulana, 26 Ian. 1771; in Portugallen., 30 Maii 1867.

Codex nullam in hac re mutationem induxit, imo veterem disciplinam diserte confirmavit. Iubet enim Sacrum pro populo fieri, non diebus quibuslibet arbitrio ipsius sacerdotis designandis, sed « *dominicis aliisque festis diebus de praecepto*, etiam suppressis » (can. 339 § 1), nimirum « *diebus praescriptis* » (can. 466 § 2), et non aliis. Addit nonnisi ex Ordinarii loci permissione, iusta de causa, fas esse, ut « parochus Missam pro populo *alia die* applicet ab ea qua iure adstringitur » (can. 466 § 3).

6. Quare, ad propositi dubii solutionem quod attinet, si Patroni *eadem die* recolendi occurrant, *vel* quatenus unus atque idem sit Sanctus legitime qua Patronus ad normam Decreti Urbani VIII designatus, *vel* quatenus Sancti designati qua Patroni sint quidem plures et distincti, at ex legibus liturgicis eorumdem festum *eadem die* celebretur: tunc parochus, *unam* Missam tantum pro populis sibi commissis applicare

tenetur, uti ex. gr. si dies festus de praecepto incidat in diem dominicam (can. 339 § 2).

Dum, contra, si *distincti* sint dies in quibus occurrant festa Patronorum recolenda, procul dubio parochus, qui praeter propriam paroeciam aliam aut alias in administrationem habet, suae obligationi per unam tantum Missam nequaquam satisfacit, cum in casu praescriptum can. 466 § 2 non applicetur; idcirco ipsis diebus assignatis, in quibus recolenda occurrunt festa eorumdem Patronorum, tenetur parochus Sacrum pro populo applicare. Agitur sane, ut supra dictum est, de onere *affixo diei determinatae.*

Resolutio. — Porro in plenariis Sacrae Congregationis Concilii comitiis habitis die 12 Novembris 1927 in Palatio Apostolico Vaticano, Emi Patres proposito suprascripto dubio responderi mandarunt:

« *Negative* ad primam partem; *affirmative* ad alteram ».

Facta autem de praemissis Ssmo Dño Nostro Pio div. Prov. Pp. XI relatione per infrascriptum Sacrae Congregationis Secretarium, Sanctissimus in audientia diei 20 eiusdem mensis et anni, datam resolutionem approbavit et confirmavit.

† Iulius, Episc. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ANICIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI FRATRIS BENILDIS, E CONGREGATIONE SCHOLARUM CHRISTIANARUM.

Super dubio

An constet de Virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum; nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Timorem Domini, qui initium sapientiae est, materno cum lacte ebibit Ven. Dei Famulus frater Benildes, quippe a prima aetate ad obitum usque divinae legi addictus fuit, et nihil egit quod a religionis studio videretur

alienum. Humili in loco natus, intra Claromontensis dioeceseos fines, ex parentibus non divitiis sed christianis virtutibus praeditis, eorum praeceptis adhaesit tanto animi candore, ut qualis futurus esset puer haud obscure ex prima eiusdem aetate perspici posset. Docilis, pius, obsequens, rerumque divinarum studiosus scholas frequentare coepit, ingeniique sui tarditatem diligentia et constantia devicit suosque coaevos in proficiendo superavit. Saepe paterni gregis custodiam suscipere non erubuit, sed in agrorum solitudine sacros legere libros et caelestia contemplari maxime delectabatur. Vix decennis, quum Fratres ex Scholis Christianis per vias Claromontensis civitatis incedentes et Mariale Rosarium devote recitantes conspexisset, tanta percitus est admiratione, ut ad idem amplectendum vitae institutum se pertrahi experiretur. Re sedulo expensa coram Deo, mentem suam parentibus candide aperuit, iisdemque auctoribus ad vicinum pagum Rigodunum, ubi ipsi Fratres scholas habebant, profectus est. In sancto proposito obfirmatus, inter tyrones cooptari enixe postulavit; quod paullo deinceps assecutus est, atque in civitate Claromontensi tyrocinium inivit; quo laudabiliter expleto, ad religiosa vota nuncupanda est admissus, ac subinde ad pueritiae erudiendae munus obeundum variis in locis missus, eoque naviter ac utiliter ubicumque est functus. Huiusmodi munus tamquam divinitus sibi creditum habebat, tantaque religione illud implere nitebatur, ut omnium sibi animos devinciret. At ubi laudes amplissimas sibi comparavit, in oppido *Salgujo* est consecutus, quo missus et unum ac viginti annos moratus fuit, videlicet usque ad postremum vitae diem, alumnis puerisque excolendis ac erudiendis omnino addictus. Arduum sane opus susceperat, quo et magistri comparandi erant, et alumnorum mores expoliendi ac eruditionis et religionis praeceptis imbuendi. Isti numero frequentissimo confluebant, iidemque erant ex omni aetate, vel viginti quatuor annorum; ex omni indole mobiles, acres, fervidi, quavis disciplina destituti, plerique exleges, cuiusque magisterii ac freni impatientes. Ipse vero Dei Servus plane intelligens praeclare de re tum sacra tum civili promereri illos omnes, qui iuvenibus ad pietatem et urbanitatem dirigendis studia sua curasque totas convertunt, vitam laborosiorem alacritate maxima inivit, quam abiectorum puerorum contumax et agreste ingenium numquam retardare valuit.

Inter haec alumnos suos docet verbo et exemplo; pueros omni caritate complectitur, errantes monet, tepescentes obsecrat, peccantes increpat, adhibita interdum ferula, quemadmodum eius loci ac aetatis usus ferebat. In hac vero inferenda poena, ipse signo crucis se muniebat, et omnes qui aderant ad recte agendum hortabatur. Christianarum omnium virtutum ornamento praeditus eos fructus ex ministerio est brevi assecutus, quibus

copiosores vix desiderari potuissent. Namque volupe videre erat, pueros contumaces, agrestes, nulla religiosa aut urbana institutione cicuratos, otio vitiisque per compita deditos, iam templa celebrare, sacrisque adstantes et vultus totiusque corporis compositione, quae religionem cordibus alte insitam ostenderet, et in admirationem raperet conspicientes. Iucundum erat eosdem cernere ad caelestem Dapem tanto animi fervore accedere, ut vel ipse Servus Dei ad gratias agendas et usque ad fundendas lacrymas moveretur. Omnes cuiusvis ordinis cives hoc adeo benefico viro fruebantur, laudesque de eiusdem zelo augebantur in dies, quum eiusdem valetudo in grave discrimen est adducta. Non pavit ille, sed christianae religionis cunctis solatiis refectus adventantem mortem placidissime oppetiit. Tum luculentius patuit, qua ipse in veneratione esset penes cunctos cives, qui eum omnibus prosequi obsequiis sponte studuerunt.

Nonnullos post annos de Caelitum honoribus eidem Servo Dei asserendis desiderium exarsit, conditisque Ordinaria auctoritate inquisitionibus, ipsiusque scriptis rite expensis et probatis, die 21 Aprilis anno millesimo nongentesimo tertio de Causa introducenda disceptatum est feliciter, signataque fuit Commissio, quae introductionis Causae nuncupari solet. Ceteris iudicialibus quaestionibus absolutis, confectisque Apostolicis processibus, quorum forma uti legitima rite recteque agnita et declarata fuit, Congregatio Antepraeparatoria super virtutibus in specie est habita die 10 mensis Iulii anno millesimo nongentesimo decimo octavo in aedibus felicis recordationis Card. Dominici Ferrata, Causae relatoris. Labente anno millesimo nongentesimo vicesimo secundo in Vaticana Congregationum aula Coetus praeparatorius coactus est; novissime vero, die nempe vicesima nona mensis Novembris anni nuper elapsi de eiusdem Servi Dei virtutibus disceptatio est instaurata in Conventu generali coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, omnesque qui interfuere quum Reverendissimi Patres Cardinales, tum huius Sacrae Rituum Congregationis Patres Consultores ex ordine suffragia ediderunt, atque unanimi assensione Dubium propositum a Reverendissimo Card. Antonio Vico, Causae Ponente, propitio dirimendum duxerunt. Beatissimus vero Pater, negotii gravitate perpensa, suam sententiam in aliud tempus differendam censuit hortatusque est adstantes ut precibus uberius caeleste lumen impetrarent.

Quum vero hisce diebus, in quibus apparuit gratia Dei Salvatoris omnibus hominibus, sententiam suam edicere statuisset, hodiernam laetissimam diem, qua tres Sapientes Deum puerum, stella duce, adoratum perrexerunt, selegit; atque sacris devotissime operatus, accersiri iussit Reverendissimum Card. Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una simul cum R. P. Ca-

rolo Salotti, Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis. Quibus praesentibus, Pontificio solio assidens, solemni decreto sanxit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, Ven. Servi Dei fratris Benildis, ex Congregatione Scholarum Christianarum, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit, octavo idus Ianuarii, anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

DUBIA

circa orationem ssmi sacramenti in missa dicendam

Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione proposita fuerunt, nimirum:

I. « An Oratio Ssmi Sacramenti, extra tempus Orationis XL Horarum dicenda sit in qualibet Missa quae celebratur ad altare, ubi Ssmum Sacramentum statim post Missam exponatur pro publica causa, dummodo Missa vel Commemoratio in Missa occurrens non sit de identico Domini Mysterio?

II. « An praefata Oratio in eadem Missa, etiam occurrentibus Festis solemnioribus universalis Ecclesiae, recitanda sit semper sub altera conclusione, post Orationes a Rubricis praescriptas et ante Collectas a loci Ordinario imperatas?

III. « An extra tempus Orationis XL Horarum, perdurante per aliquod tempus extra aliam sacram functionem expositione et adoratione Ssmi Sacramenti pro publica causa in omnibus Missis tam cantatis quam lectis addi debeat Oratio Ssmi Sacramenti, etiam occurrentibus Festis solemnioribus universalis Ecclesiae, dummodo Missa vel commemoratio in Missa occurrens non sit de identico Domini Mysterio, et exceptis Missis quae in Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum celebrentur? »

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis ita rescribendum censuit:

« Affirmative in omnibus, ad mentem Decreti *Romana* seu *Instructio* circa Missas in Oratione HL Horarum celebrandas, diei 27 Aprilis 1927; sed si Oratio Ssmi Sacramenti teneat locum Missae votivae impeditae de Ssmo Sacramento ex Apostolico Indulto concessae vel a loci Ordinario pro re gravi et publica simul, causa praescriptae, dicatur sub unica conclusione cum prima Oratione Missae ».

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua resolutionem et mentem eiusdem Sacrae Congregationis ratam habuit, probavit, et servari mandavit. Die 11 Ianuarii 1928.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 31 Gennaio 1928, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio delle virtù in grado eroico nella causa di beatificazione e canonizzazione della Ven. Serva di Dio Elisabetta Canori-Mora, Madre di Famiglia, Romana, del terzo Ordine della Ssma Trinità degli Scalzi.

Martedì, 14 Febbraio 1928, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati Officiali e dei Consultori Teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla Ven. Serva di Dio Paola Frassinetti, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Dorotea.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

10 Febbraio 1928. L'Emo Signor Cardinale Carlo Perosi, *Pro-Segretario della Sacra Congregazione Concistoriale.*

» » » Il Revmo P. Domenico Chauvin, O. P., *Consultore della Sacra Congregazione dei Riti.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

10 Dicembre 1927. L'Emo Signor Cardinale Luigi Capotosti, *Protettore della Ven. Arciconfraternita del Ssmo Sacramento e dei SS. Celso e Giuliano in Roma.*

30 » » L'Emo Signor Cardinale Bonaventura Cerretti, *Protettore dell'Ordine dei Minori.*

7 Gennaio 1928. L'Emo Signor Cardinale Aurelio Galli, *Protettore delle Suore Francescane della Famiglia di Maria del Terz'Ordine di San Francesco* (Leopoli).

Assistente al Soglio Pontificio:

18 Agosto 1926. Monsig. Elvezio Gomez De Oliveira, Arciv. di Marianna.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

19 Settembre 1927. Monsig. Francesco Urrejola, della diocesi di Santissima Concezione.
22 Novembre » Monsig. Eugenio Jomard, della diocesi di Rouen.
17 Dicembre » Monsig. Patrizio Verling, della diocesi di Perth.
6 Gennaio 1928. Monsig. Alfonso Gaudron, della diocesi di Chartres.

Prelati Domestici di S. S.:

12 Luglio 1927. Monsig. Augusto Ferreira dos Santos, dell'archidiocesi di Rio Janeiro.
22 Novembre » Monsig. Leone Imbert, dell'archidiocesi di Parigi.
26 » » Monsig. Carmine Artaserse, della diocesi di Cotrone.
16 Dicembre » Monsig. Bernardo Fagan, dell'archidiocesi di Perth.
20 » » Monsig. Pietro Coffano, della diocesi di Novara.
28 » » Monsig. Timoteo Joyce, della diocesi di Clonfert.
» » » Monsig. Tommaso Langan, della diocesi di Ardagh.
» » » Monsig. Oscar Joliet, della diocesi di Gand.
29 » » Monsig. Carlo Margotti, dell'archidiocesi di Bologna (Roma).
3 Gennaio 1928. Monsig. Vilfrido Lebon, dell'archidiocesi di Quebec.
» » » Monsig. Urbano Cruveiller, della diocesi di Mende.
» » » Monsig. Marcellino Aiglon, della medesima diocesi.
4 » » Monsig. Pietro Ferrer Llitteras, della diocesi di Majorca.
26 » » Monsig. Ettore Carretti, dell'archidiocesi di Bologna.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

L'Ordine dello Speron d'oro:

12 Gennaio 1928. A S. M. Amanullah, Re dell'Afganistan.

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

15 Dicembre 1927. A S. E. Antonas Smetona, Presidente della Repubblica di Lituania.
2 Gennaio 1928. A S. E. Daniele Garcia Mansilla (Repubblica Argentina).

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

13 Gennaio 1923. Al sig. Islambek (Afganistan).

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

9 Dicembre 1928. Al sig. dott. Saverio Rodriguez Barros, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.

» » » Al sig. Patrizio Irrarazaval, della medesima archidiocesi.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 Dicembre 1927. Al sig. Alberto Gonzales Errazuris, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.

15 Dicembre 1927. A S. E. il sig. Agostino Voldemaras, Ministro degli Affari Esteri della Repubblica di Lituania.

» » » A S. E. il sig. Jurgis Saulis, Inviato straordinario e Ministro plenipotenziario della Lituania presso la Santa Sede.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

15 Dicembre 1927. Al sig. don Silvio Cardenas (Columbia).

2 Gennaio 1928. Al sig. Elia Valdes Tagle, dell'archid. di Santiago del Chile.

19 » » Al sig. Renato U. Levi (Roma).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

7 Novembre 1927. Al sig. barone Guglielmo van Voorst tot Voorst (Olanda).

2 Dicembre » Al sig. Giuseppe de Oleza y de España, della diocesi di Majorca.

4 » » Al sig. dott. Ludovico Mignault, dell'archid. di Montreal

6 » » Al sig. dott. Ugo Ibsher (Germania).

14 » » Al sig. not. Osvaldo Bresson, della diocesi di Mende.

» » » Al sig. Bernardo De Ligonnes, della medesima diocesi.

» » » Al sig. dott. Ernesto De Framond, della medesima diocesi.

» » » Al sig. Augusto Deleuze, della diocesi di Châlons-sur-Marne.

19 » » Al sig. ing. Giacomo Marescalchi Belli (Roma).

30 » » Al sig. cav. Emilio Lejeune, della diocesi di Namur.

3 Gennaio 1928. Al sig. Giorgio Bellerive, dell'archidiocesi di Quebec.

19 » » Al sig. arch. Roberto Consiglio (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 Settembre 1927. Al sig. Giovanni Vaca, dell'archidiocesi di Olmütz.

» » » Al sig. arch. Giuseppe Brach, della medesima archidiocesi.

1 Dicembre » Al sig. not. Giuseppe Chiodi, della diocesi di Orte, Civitacastellana e Gallese.

» » » Al sig. Alessandro Camilli, della medesima diocesi.

6 » » Al sig. Enrico Thouvard, della diocesi di Grenoble.

6 *Dicembre 1927.* Al sig. Pietro Boissier, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Luigi Bonnet-Eymard, della medesima diocesi.
14 » » Al sig. avv. Enrico Mangin, della diocesi di Châlons-sur-Marne.
» » » Al sig. not. Renato Popelin, della medesima diocesi.
15 » » Al sig. Alfonso M. van den Donk, della diocesi di Ruremonda.
19 » » Al sig. avv. Enrico Kusters, della diocesi di Haarlem.
20 » » Al sig. Pio P. G. Ryffranck, della diocesi di Gand.
21 » » Al sig. Pietro Grandjacquet (Roma).
30 » » Al sig. Edoardo de Pierpont, della diocesi di Namur.
» » » Al sig. Giorgio Everard, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Lodovico Delwart, della diocesi di Tournay.
3 *Gennaio 1928.* Al sig. Giorgio S. Vien, dell'archidiocesi di Quebec.
» » » Al sig. Filiberto Langlois, della medesima archidiocesi.
4 » » Al sig. Luigi Pizzarro Espos, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.
7 » » Al sig. dott. Edoardo Vetzak, della diocesi di Szatmar.
» » » Al sig. Giuseppe Genetay, della diocesi di Saint-Brieuc.
» » » Al sig. Giovanni Maria Le Mée, della medesima diocesi.
12 » » Al sig. Pietro Carello, dell'archidiocesi di Torino.
14 » » Al sig. Lodovico Lepoutre, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Giuseppe Wibaux, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Carlo Toulemonde, della medesima diocesi.
» » » Al sig. prof. Claudio Nava, dell'archidiocesi di Modena.
21 » » Al sig. Giovanni Blum, dell'archidiocesi di Colonia.
24 » » Al sig. Giuseppe Boulangé, della diocesi di Arras.
» » » Al sig. Domenico Père, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giuseppe de la Porte, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Augusto Fremaux, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Pietro G. E. Truyen, della diocesi di Ruremonda.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

12 *Dicembre 1927.* Al sig. Giovanni Enrico Concha Subercaseaux, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 *Dicembre 1927.* Al sig. Stanislao Girdvainis (Lituania).
20 » » Al sig. Giovanni Mayer, dell'archidiocesi di Olmütz.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 *Novembre 1927.* Al sig. Emilio Ruecker (Polonia).
20 *Gennaio 1928.* Al sig. Carlo Vossen, dell'archidiocesi di Colonia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

12 Settembre 1927. Al sig. Leopoldo Bartos, dell'archidiocesi di Olmütz.
30 Novembre » Al sig. Francesco de Vecchis, dell'archidiocesi dell'Aquila.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

14 Gennaio 1928. Monsig. Francesco Schwerer, dell'archidiocesi di Colocza.
4 Febbraio » Monsig. Emanuele Mendes do Carmo, della dioc. di Guarda.
8 » » Monsig. Nazareno Ranieri, dell'archidiocesi di Perugia.
13 » » Monsig. Giovanni Neuhauser, della diocesi di Secovia.
» » » Monsig. Alessandro Roccati, dell'archidiocesi di Torino.
20 » » Monsig. Clemente Willging, della diocesi di Helena.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

23 Dicembre 1927. Il sig. Giovanni Raskob, della diocesi di Wilmington.
15 Febbraio 1928. Il sig. Samuele Cambiaghi, dell'archidiocesi di Milano.

Camerieri d'Onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

14 Febbraio 1928. Il sig. Andrea Todini (Roma).
15 » » Il sig. Edoardo de Weydt, dell'archidiocesi di Vienna.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

14 Gennaio 1928. Monsig. Eugenio Böhm, dell'archidiocesi di Colocza.
14 Febbraio » Monsig. Luigi Bury, della diocesi di Agria.
» » » Monsig. Giuseppe Szentgyörgyi, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

2 Gennaio 1928. Monsig. Bernardo Herrera Restrepo, Arcivescovo di Bogotá.
2 Febbraio » Monsig. Daniele Champavier, Vescovo di Marsiglia.
4 » » Monsig. Arturo Marchi, Arcivescovo di Lucca.
» » » Monsig. Francesco do Rego Maja, Arcivescovo tit. di Nicopoli.
7 » » Monsig. Guglielmo Keating, Vescovo di Liverpool.

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

OFFICIUM MAIORIS HEBDOMADAE et Octavae Paschae a Dominica in Palmis usque ad Sabbatum in Albis, *cum cantu*. Iuxta ordinem Breviarii, Missalis et Pontificalis romani. ***Editio typica Vaticana,*** in-8°, nitidis characteribus nigris impressa, initiis paginarum affabre descriptis ornata, pp. VIII-640-30. *

Charta subtili non translucida.

In brochure.

Romae	L. 15 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 17 —
Apud Exteros	» 19,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae	L. 21,50
In Italia, vecturae pretio soluto	» 24 —
Apud Exteros	» 26,50

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae	L. 22,50
In Italia, vecturae pretio soluto	» 25 —
Apud Exteros	» 27,50

— ***Editio typica Vaticana,*** in-8°, nitidis characteribus nigris impressa, initiis paginarum affabre descriptis ornata, pp. VIII-640-30. *

Charta indica. In brochure.

Romae	L. 20 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 21,80
Apud Exteros	» 23,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae	L. 26,50
In Italia, vecturae pretio soluto	» 28,30
Apud Exteros	» 30 —

Corio contectum, sectione foliorum aurea.

Romae	L. 35 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 37 —
Apud Exteros	» 40 —

Missa in Dominica Palmarum *cum cantu*. Accedunt Hora Tertia, Aspersio aquae benedictae et Benedictio Palmarum. Excerptum ex **Officio Maioris Hebdomadae.** ***Editio typica Vaticana,*** pp. 64.

Charta subtili non translucida.

In brochure.

Romae	L. 3,50
In Italia, vecturae pretio soluto	» 4,30
Apud Exteros	» 5,10

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae	L. 8 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 8,80
Apud Exteros	» 9,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae	L. 9 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 9,80
Apud Exteros	» 10,60

In Triduo Sacro Maioris Hebdomadae. Officium et Missa *cum cantu*, excerptum ex **Officio Maioris Hebdomadae.** ***Editio typica Vaticana,*** pp. IV-240.

Charta subtili non translucida.

In brochure.

Romae	L. 8 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 9 —
Apud Exteros	» 10,80

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae	L. 13 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 14 —
Apud Exteros	» 15,80

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae	L. 14 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 15 —
Apud Exteros	» 16,80

CANTUS PASSIONIS DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI secundum Matthaeum, Marcum, Lucam et Ioannem, Ssmi D. N. Benedicti XV Pontificis Maximi iussu restitutus et editus, ex editione authentica excerptus.

FASCICULUS I. - **Chronista.** ***Cantus Evangelii ad libitum.***

FASCICULUS II. - **Christus.**

FASCICULUS III. - **Synagoga.**

Editio in fol. min. (23×33), in charta manufacta et charactere rubro et nigro, in tres fasciculos divisa.

Romae	L. 15 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 17 —
Apud Exteros	» 19 —

— Tres fasciculi, ***linteo anglico nigro seiunctim contecti, titulo aureo.***

Romae	L. 50 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 55 —
Apud Exteros	» 60 —

Editio in-8° min., fol. 96, cum incisis imaginibus nigris.

Romae	L. 3,50
In Italia, vecturae pretio soluto	» 4,50
Apud Exteros	» 5 —

— ***Contectum partim pelle nigra partim linteo, sectione foliorum rubra.***

Romae	L. 10 —
In Italia, vecturae pretio soluto	» 11,50
Apud Exteros	» 13 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
L'Ora santa con Gesù agonizzante nel Getsemani. Opuscolo di pp. 32 e copertina	0.20	0,30	0,50
Le sette parole di Nostro Signore Gesù Cristo sulla Croce. In-8°, pp. 55 (gr. 50)	1,30	1,60	1,90
Via Crucis composta da S. Leonardo da Porto Maurizio, pp. 80, in-24° con 16 incisioni	0,80	0,90	1,10

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Nuovissime pubblicazioni:

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1928. Volume in-12°, di pp. 980, adorno di un artistico ritratto di Sua Santità Pio XI. - Legato in tela rossa, con titolo in oro e stemma sul piano.

Prezzo per ogni copia:

In Roma L. 25 — In Italia, franco di posta L. 28 — Per l'Estero L. 35 —

GRAMMATICA ANALITICA DELLA LINGUA TIGRAY del P. Mauro da Leonessa, Missionario Apostolico Cappuccino, con prefazione del P. G. Schmidt e con introduzione del Comm. C. Conti-Rossini (**Prefazione, Introduzione, Fonetica, Morfologia, Sintassi semplice, Sintassi delle preposizioni, Esercizi**). Volume di pp. XII-296 (cm. 18×25 1/3) carta ben satinata; gr. 600.

In Roma L. 40 — Italia e Colonie L. 41,50 Estero L. 45

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
COLLECTANEA BIBLICA LATINA cura et studio monachorum S. Benedicti:			
I. Liber Psalmorum iuxta antiquissimam latinam versionem nunc primum ex Cassinensi Cod. 557, curante D. A. M. Amelli O. S. B., in lucem profertur (1912). In-8°, pp. XXXVI-156, 3 pl.	10 —	11,70	14,50
II. Codex Rehdigeranus. Die vier Evangelien nach der lateinischen Handschrift R. 169 der Stadtbibliothek Breslau herausgegeben von H. J. Vogels (1913). In-8°, pp. XLVI-300, 3 pl.	15 —	16,70	21,50
III. (1-2). Codex Vercellensis iamdudum ab Irico et Bianchino bis editus denuo cum manuscripto collatus in lucem profertur, curante Illmo et Emo A. Gasquet O. S. B., S. R. E. cardinale (1914). In-8°, tomi 2, pp. XXIV-242 et 242, 2 pl.	20 —	22,60	28 —
IV. Le texte du Psautier latin en Afrique par P. Capelle, prêtre du diocèse de Namur, docteur en théologie et en sciences bibliques (1913). In-8°, pp. XI-277	10 —	11,70	15 —
V. Les fragments de Freising (Epitrês de St. Paul et Epîtres catholiques) édités par D. De Bruyne, bénédictin de Maredsous (1921) In-8°, pp. LII-68, 3 pl.	8 —	9 —	11,50
VI. Mémoire sur l'Etablissement du Texte de la Vulgate par Dom Henri Quentin, bénédictin de Solesmes, Membre de la Commission Pontificale pour la Révision de la Vulgate. Ire partie Octateuque (1922). In-8°, pp. XVI-520	70 —	72,60	78 —
De Meester (D. Placido, O. S. B.). *Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.* Editio secunda, Typis rubris-nigris	6 —	6,60	8 —
— La divine liturgie de St Jean Chrysostome. Texte grec et traduction française, deuxième édition revue et augmentée, pp. XVI-160, rouge et noir	10 —	10,60	12,50
— La divina liturgia di S. Giovanni Crisostomo. Testo greco e versione italiana, seconda edizione riveduta e aumentata, pp. XVI-289, in rosso e nero	10 —	10,60	12,50
Preghiere Eucaristiche tratte dalle liturgie orientali ed occidentali riunite per cura di S. A. C., con una introduzione di S. Eminenza F. A. Card. Gasquet O. S. B. Vol. in-12° tradotto dall'inglese	6 —	6,60	8,60
CORAM LEGA habitae S. Romanae Rotae Decisiones sive Sententiae quas nempe Emus Cardinalis Michaël Lega annis 1909-1914 eiusdem Sacri auditorii Decanus exaravit. - Iterum editae adnotationibus auctae Codici Iuris Canonici hodiernaeque iurisprudentiae consentaneis. - Cum praefatione de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. Vol. in-8°, pp. 608.	60 —	63 —	70 —
De Lai Card. Gaetano. **Della presenza reale di Gesù Cristo nell'Eucaristia.** In-16°, pp. 150, con incisioni (gr. 165)	3 —	3,50	4 —
— **La Passione di Nostro Signore.** Seconda edizione adorna di tre carte illustrative della città e dei dintorni di Gerusalemme e di una riproduzione del fac-simile del titolo della Santa Croce. In-16°, pp. 411 (gr. 490)	12 —	13,50	14,50